

733 *Skyerne gråner*

87 *Det første lys*

233 *Jesus lever, graven brast*

78 *Blomstre som en rosegård*

129 *Julebudet til dem, der bygge*

117 *En rose så jeg skyde*

74 *Vær velkommen*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da Johannes i fængslet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.« Da de var gået, begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: »Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.« «

Matthæusevangeliet 11,2-10

Kan der mon vokse roser ude i ørkenen? På denne tredje søndag i advent hører vi om vild vækst i ørkenen. Vi hører om det, der ellers er så øde og forladt, om alt det, der virker så håbløst. Men at lige dér kan vokse noget frem, der er lige så smukt som en rose. Derfor spørgsmålet: Kan der virkelig vokse roser ude i ørkenen? På det sted, hvor der jo ingenting er, og da slet ikke vand, som ellers er så nødvendigt for at ting kan gro. Ørkenen er det sted, hvor man vandrer hvileløst rundt og spejder efter oaser. Ørkenen er det sted, hvor håbet er væk, og hvor mennesker går til af udmattelse, når først kroppen, og siden håbet giver op. På ørkenvandringen. Hvor sandet blæser over dyrenes hvide skeletter og hvor mystiske fatamorganaer kommer til syne og blinker i det fjerne og lover bedring og tryghed. Men sådan går det sjældent, og de eneste roser der kan vokse i ørkenen, lader til at være *neuroser*.

Ørkenen er en tilstand af håbløshed. Men i Esajas Bog, i kapitel 35, ser det helt anderledes ud. Her hører vi: *Ørkenen og det tørre land skal glæde sig, ødemarken skal juble og blomstre, den skal blomstre som rosen, juble med stor fryd.* Profeten Esajas har et gehør for ørkenen og for de øde egne af menneskets væsen, vores afgrunde og mørkeste tanker, men samtidig har Esajas en fornemmelse for at dette øde land, vores sjælemørke, kan forvandles til dets modsætning. At ørkenen skal blomstre. Og at lyset sal skinne, som blev det båret ind i en vinterkirke under salmesang.

Kirkefaderen Hieronymus mente, at Esajas var mere evangelist end han var profet. Esajas er op igennem historien blevet kaldt 'den femte evangelist'. Til trods for at Esajas fik sine profetier længe før de fire evangelister kom til verden. Esajas profeterede mange århundreder før, at de berømte ord om det lille barn i krybben blev skrevet ned. Alligevel virker Esajas' profetier så lyse og evangeliske, at de kunne have stået i De Ny Testamente. Esajas Bog' er den bog fra Det Gamle Testemante, der har givet flest tekster til folkekirkens gudstjeneste.

Fordi Esajas Bog ikke så mørk og buldrende som flere af de andre bøger i Det Gamle Testamente. Det er ikke brutalt som med Samson, der går ud og fanger 300 ræve, binder halerne sammen på de stakkels dyr, sætter ild til dem og brænder filistrenes kornmarker ned til grunden. Slet ikke. Esajas er heller ikke som den hidsige profet Elisa, der sender to bjørne ud for at æde en gruppe drenge, der har drillet ham – angiveligt med hans vigende hårgrense. Tværtimod. Esajas profeterer lyst og håbefuldt om noget godt, der skal ske lige om lidt. Om et kommende jubelår, om en lykkelig tilstand, hvor et særligt håb skal vinde frem i verden. I den mørke og kolde verden, hvor håbet er efterlyst.

Esajas bruger billedet med ørkenen, der skal blive til en oase, og det tørre land der skal blive til et kildevæld. Det var det, vi sang i Grundtvigs store og smukke gendigtning for lidt siden, *Blomstre som en rosegård.* Her digter Grundtvig om dette totale håb, som Esajas er på sporet af. Om forventningen. Om at al lidelse en dag skal forsvinde. Fordi der skal komme én, som gør alting anderledes. *Den Guds og Davids søn, som gør paradiset af ørke.* Salmen er altid aktuel, ikke mindst i juletiden, hvor vi kryber sammen i forventning, og hvor vi venter på julens komme. *Mødes skal i stråledans, Libanons og Karmels Glans. Sarons yndigheder.*

Vi har brug for at høre de ord. Ser man til Libanon; ser man til Karmelbjerget ved Haifa er der behov for et forvandlende håb. Saronsletten er ikke fyldt med liljer som den var engang. Fra Tripoli til Rafah, og fra Beirut til Damaskus går det løs med folk der kæmper.

Saronslettens liljer er trampet ned af soldaterstøvler, og fra Karmelbjerget kan man ofte se raketter i natten. Som svæver højt over himlen og lander i den støvede ørken, hvor den slags burde flyve hen og fordufte.

Og derfor bærer blus vi med glæde. I protest mod ufreden, og i håbet om, at noget sandt og glædeligt må bane vej i ørkenen og vinde frem, på trods af menneskebørnenes ulykke og uenighed. Esajas profeterer om en længsel, der ligger så dybt i os, fordi alle kender til den. Det handler dybest set om længslen efter en paradistilstand, hvor vi kan ånde frit og uden frygt. Hvor de syge er raske, og hvor de døende atter er i live, og sidder sammen med os igen, som de altid har gjort.

Esajas passer godt til denne tid, for julen er særligt sårbar. Det er i disse uger, at vi støder på julehyggens gamle følgesvend, der kaldes julesorgen. Den sorg, der melder sig ind under jul. Fordi der altid er nogen, der vil mangle ved julebordet i år, eller til næste år. Det er et af julens vilkår, at selv den mest glaserede og oppustede juleglæde slår sprækker, at selv de rødste roser har stikkende torne - og sådan må det med nødvendighed være. Der går ikke en decemberdag, hvor ikke også julesorgen kigger forbi. Derfor synger vi om, at ørkenen må blomstre. At vores personlige ørken må blive et lille paradys. Ikke ved egen kraftanstrengelse, men i kraft af det, der skal komme til os. Og som skal forandre os.

Det er det Jesus fortæller folkeskarerne: *Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet.*

Der er altså noget på vej, som gør alting nyt, hører vi. Ikke et bøjeligt siv, ikke et menneske i fornemme klæder, ikke kun en profet, men mere end det. Der er en forvandlende kraft i verden, som kan jage *det stigende mulm på flugt*, som vi skal synge i julesalmen 'Julebudet

til dem der bygge'. Fordi julen er fuld af mulm, af nattemørke, og fordi det mulm aldrig skal stå alene.

Det skal modsiges, som vi modsiger sorgen. Ved åndens kraft, i fællesskab, med salmesang så mørket flygter. Vi modsiger det med julebudet i hånden. Og ved at modtage det budskab, der altid har vakt forargelse. Budskabet om, at ørkenen skal blomstre. Ikke i kraft min egen anstrengelse, men fordi Gud ganske enkelt gerne vil have med os at gøre. Fordi vi møder en kærlighed, der ikke søger sig selv og sin egen magelighed.

Som ikke er begrænset af fornuft, og som ikke visner hen, men en kærlighed, der tager plads ud i det ørkesløse hjerte. Som løfter os, selv i julesorgen, hvor behovet for trøst og glæde og opmuntring kan virke allerstørst. Så ørkenen igen kan blomstre med roser og det håbefulde kildevæld, som profetien lyder.

*Og derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen*